

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 4Sfk/14/2021
Identifikačné číslo spisu: 1020201571
Dátum vydania rozhodnutia: 22. marca 2023
Meno a priezvisko: JUDr. Peter Potásch
Funkcia: predseda senátu
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2023:1020201571.1

UZNESENIE

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky, v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): A@A Company s.r.o., so sídlom Bajkalská 5/A, 831 04 Bratislava, právne zastúpený: advokátska kancelária Dávid Štefanka, so sídlom Povožnícka 18, 841 03 Bratislava, IČO: 42 182 298, proti žalovanému: Daňový úrad Bratislava, so sídlom Ševčenkova 32, 850 00 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 101445061/2020 zo dňa 11.09.2020, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č.k. 1S/244/2020-34 zo dňa 20. mája 2021, takto

rozhodol:

I. Kasačná sťažnosť sa z a m i e t a .

II. Účastníkom konania sa nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

O d ô v o d n e n i e

I.

Konanie pred orgánmi verejnej správy a správnym súdom

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej ako „krajský súd“ alebo „správny súd“) uznesením č.k. 1S/244/2020-34 zo dňa 20. mája 2021 (ďalej aj ako „napadnuté rozhodnutie“ alebo „napadnuté uznesenie“) odmietol správnu žalobu žalobcu, ktorou sa tento domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného č. 101445061/2020 zo dňa 11.09.2020 a vrátenia veci orgánu verejnej správy prvého stupňa na ďalšie konanie.

2. Žalobcom napádané rozhodnutie/opatrenie je oznámenie žalovaného č. 101445061/2020 zo dňa 11.09.2020, ktorým žalovaný na základe podania žalobcu č. 6/06370534/2020 a č. 6/06370702/2020 žalobcovi oznámil skutočnosti, na základe ktorých došlo u žalobcu k zániku nároku na vrátenie nadmerného odpočtu DPH za zdaňovacie obdobie december 2019, nakoľko žalobca so správcom dane nekomunikoval a nepredložil doklady, na základe ktorých bolo možné správne určiť daň v správnej výške. Z uvedeného dôvodu potom podľa § 79 ods. 6 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty (ďalej aj ako „zákon o DPH“) dňa 19.06.2020 žalobcovi tento nárok zanikol, a to vo výške, v

akej jeho vznik bol uplatnený v daňovom priznaní. Uvedená skutočnosť bola žalobcovi ako daňovému subjektu oznámená listom č. 101077214/2020 zo dňa 23.06.2020, ktorý mu bol doručený dňa 17.07.2020. V zmysle doručenej výzvy lehota na predloženie dokladov bola stanovená do 17.06.2020. V stanovenej lehote žalobca požadované doklady nepredložil a ani iným spôsobom správcu dane nekontaktoval (k tomu pozri aj bod 1 rozsudku krajského súdu).

3. Žalobca mal za to, že ak mu zanikol nárok v zmysle § 79 ods. 6 zákona o DPH, žalovaný mal o tom vydať rozhodnutie a nie iba oznámenie, ktoré „postráda“ náležitosti rozhodnutia a abscentuje odôvodnenie správcu dane. Tvrdil, že za rozhodnutie nemôže byť v právnom štáte považované oznámenie daňového úradu.

4. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe uviedol, že žalobcovi zánik nároku na vrátenie nadmerného odpočtu oznámil listom č. 101077214/2020 zo dňa 23.06.2020, ktorý bol žalobcovi doručený dňa 14.07.2020. Poukázal tiež na to, že nárok na vrátenie nadmerného odpočtu zanikol v zmysle zákona (§ 79 ods. 6 zákona o DPH) a nie rozhodnutím žalovaného. Podľa § 46 ods. 9 písm. c) zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (Daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej ako „Daňový poriadok“) je daňová kontrola dňom zániku nároku na vrátenie nadmerného odpočtu ukončená.

5. Žalovaný osobitne odkázal v súvislosti s predmetom sporu na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (sp. zn. 5Sžf/65/2011), podľa ktorého „práva patria len bdelym“, a to v tom zmysle, že oznámenie o zániku nároku na vrátenie nadmerného odpočtu žalovaný doručil žalobcovi už skôr, a to dňa 14.07.2020 oznámením č. 101077214/2020 zo dňa 23.06.2020. Žalobou napadnuté ďalšie oznámenie je vo svojej podstate už len sekundárnym listom, v ktorom došlo k zhrnutiu genézy veci zo strany žalovaného vo vzťahu k daňovému subjektu (žalobcovi).

6. Krajský súd vychádzajúc z vyššie uvedených skutočností a oboznámiac sa s obsahom administratívneho spisu dospel k záveru, že vo veci nároku žalobcu na vrátenie nadmerného odpočtu existujú dve oznámenia: jedno doručené žalobcovi dňa 14.07.2020, č. 101077214/2020 zo dňa 23.06.2020 (ďalej aj ako „oznámenie 1“) a druhé oznámenie doručené žalobcovi dňa 05.10.2020, č. 101445061/2020 zo dňa 11.09.2020 (ďalej aj ako „oznámenie 2“).

7. Krajský súd potom oznámenie 2 vyhodnotil ako neformálny list vydaný v rámci úzkej súčinnosti medzi daňovým úradom a daňovým subjektom podľa § 2 ods. 2 Daňového poriadku. Obsahom oznámenia 2 totiž bolo len zduplikovanie informácií, ktoré už boli skôr riadne oznámené žalobcovi, a to oznámením 1. Oznámenie 2, proti ktorému žalobca podal správnu žalobu potom - podľa názoru krajského súdu - nie je spôsobilým predmetom súdneho prieskumu (§ 7 písm. e) zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok), a preto krajský súd správnu žalobu odmietol (v spojení s § 97 a § 98 ods. 1 písm. g) SSP) pre jej neprípustnosť. Podľa názoru krajského súdu teda napadnuté opatrenie nie je opatrením, ktoré mohlo mať za následok ujmu na subjektívnych právach žalobcu.

II.

Kasačná sťažnosť

8. Proti uzneseniu krajského súdu podal žalobca včas kasačnú sťažnosť, ktorá bola krajskému súdu doručená dňa 19.07.2021. Vec bola dňa 16.09.2021 predložená Najvyššiemu správneému súdu Slovenskej republiky (ďalej aj ako „kasačný súd“ alebo „najvyšší správny súd“) a technickými a programovými prostriedkami schválenými Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky bola náhodným výberom pridelená na rozhodnutie senátu 4S kasačného súdu.

9. Kasačný sťažovateľ v nej namietal, že kasačná sťažnosť bola odmietnutá nezákonne (§ 440 ods. 1 písm. g) SSP). Zároveň tvrdil, že rozhodnutie správneho súdu je poznačené viacerými nedostatkami a chybami, ktoré spôsobujú jeho nezákonnosť, a to: a) nedostatočné a nesprávne zistenie skutkového stavu a b) údajne nesprávny predpoklad krajského súdu, z ktorého mal vychádzať v rámci rozhodovania vo veci, a to, že sťažovateľovi bolo doručené už skôr oznámenie žalovaného o tom, že mu zanikol nárok na vrátenie nadmerného odpočtu DPH za mesiac december 2019 (oznámenie 1).

10. Namietal, že vec bola správnym súdom posúdená z právneho hľadiska nesprávne, keďže trval na tom, že daňová kontrola v jeho prípade nebola vykonaná a predovšetkým ukončená v zmysle zákona.

11. Sťažovateľ v kasačnej sťažnosti opakovane poukazoval na to, že mu oznámenie 1 (skoršie oznámenie daňového úradu) nebolo nikdy doručené (k tomu pozri napr. body 15, 23 a 24 kasačnej sťažnosti), ako aj na to, že keby toto žalovaný v konaní preukazoval, takýto doklad by sťažovateľ spochybnil (bod 28 kasačnej sťažnosti).

12. V súhrne mal potom sťažovateľ za to, že krajský súd pochybil, keď vychádzal z toho, že sťažovateľovi už bolo oznámenie o zániku nároku na vrátenie nadmerného odpočtu skôr doručené (oznámenie 1), čo malo logicky viesť aj k nesprávnemu záveru krajského súdu o tom, že napadol na súde nespôsobilý predmet prieskumu (oznámenie 2). Namietal, že od neho (sťažovateľa) nie je možné očakávať, aby v súdnom konaní preukazoval negatívnu okolnosť, t.j. nie je možné od neho očakávať, že bude v priebehu súdneho konania preukazovať, že mu oznámenie 1 nebolo doručené (negatívna dôkazná teória).

13. Ďalej tvrdil, že by bolo „nanajvýš vhodné“, aby finančná správa komunikovala s daňovými subjektmi elektronicky, a to najmä s prihliadnutím na to, že samotné daňové úrady vyžadujú od daňových subjektov komunikáciu v elektronickej forme.

14. Podľa názoru sťažovateľa (bod 27 kasačnej sťažnosti), krajský súd vec nesprávne právne posúdil, odklonil sa od rozhodovacej praxe kasačného súdu a predovšetkým odmietol správnu žalobu nezákonným spôsobom. Vzhľadom na uvedené potom navrhol, aby kasačný súd zrušil napadnuté uznesenie krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Požiadal tiež o náhradu trov konania.

III.

Vyjadrenie žalovaného ku kasačnej sťažnosti

15. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti zo dňa 27.07.2021 zotrval na svojej argumentácii prezentovanej v priebehu konania pred krajským súdom.

16. Uviedol, že sťažovateľovi bolo doručených niekoľko zásielok fyzicky a iné zásielky cez inštitút fikcie doručenia (napr. oznámenie o daňovej kontrole na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu alebo jeho časti č. 100664690/2020 zo dňa 11.03.2020 bolo sťažovateľovi doručené cez inštitút fikcie doručenia, keďže predmetná zásielka sa žalovanému vrátila s poznámkou „neprevzaté v odbernej lehote“, ďalej napr. výzva zo dňa 09.06.2020 na predloženie niektorých dokladov relevantných pre daňovú kontrolu bola sťažovateľovi doručená fyzicky a fyzicky mu bolo doručené aj oznámenie 1 o zániku nároku na vrátenie nadmerného odpočtu DPH za mesiac december 2019).

17. Žalovaný naďalej popieral, že by oznámenie 2 (napadnutý akt) bol spôsobilým predmetom prieskumu, keďže ide len o list, ktorý predstavuje odpoveď na žiadosti sťažovateľa v súvislosti s jeho daňovou vecou. Trval na tom, že relevantným aktom v súdnej veci bolo len jeho skoršie oznámenie (oznámenie 1) riadne doručené sťažovateľovi dňa 14.07.2020, proti ktorému však žaloba podaná nebola (keďže táto smeruje proti oznámeniu 2).

18. Záverom žalovaný doplnil, že nárok sťažovateľa na vrátenie nadmerného odpočtu DPH za mesiac december 2019 nezanikol na základe oznámenia 1, ale na základe vlastnej zákonnej úpravy (§ 79 ods. 6 zákona o DPH).

IV.

Vyjadrenie sťažovateľa k vyjadreniu žalovaného

19. Podaním zo dňa 13.08.2021 sa sťažovateľ vyjadril k vyjadreniu žalovaného (čl. III tohto odôvodnenia), v ktorom zopakoval, že trvá na nesprávnom postupe krajského súdu, ktorý jeho žalobu odmietol ako neprípustnú. Naďalej deklaruje, že oznámenie 1 mu nikdy nebolo doručené a oznámenie o zániku jeho nároku na vrátenie nadmerného odpočtu DPH (za mesiac december 2019) bolo preto reálne vo vzťahu k jeho osobe uskutočnené až doručením oznámenia 2, proti ktorému podal správnu žalobu.

20. V predmetnom vyjadrení sťažovateľ sumarizuje, že „žalovaný žiadnym spôsobom nepreukázal doručenie oznámenia zo dňa 23.06.2020, ktoré malo byť podkladom pre odmietnutie správnej žaloby podanej sťažovateľom“ (rozumej: oznámenie 1).

V.

Právne posúdenie veci kasačným súdom

21. Podľa § 2 ods. 1 SSP, v správnom súdnom procese poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

22. Podľa § 6 ods. 1 SSP, správne súdy v správnom súdnom procese preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

23. Podľa § 177 ods. 1 SSP, správnu žalobou sa žalobca môže domáhať ochrany svojich subjektívnych práv proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy.

24. Podľa § 98 ods. 1 písm. g) SSP, správny súd uznesením odmietne žalobu, ak g) je neprípustná.

25. Podľa § 97 SSP, ak tento zákon neustanovuje inak, správny súd kedykoľvek počas konania prihliada na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže správny súd konať a rozhodnúť (ďalej len „procesné podmienky“).

26. Podľa § 7 SSP, správne súdy nepreskúmajú a) právoplatné rozhodnutia orgánov verejnej správy a opatrenia orgánov verejnej správy, ak účastník konania pred ich právoplatnosťou nevyčerpal všetky riadne opravné prostriedky, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis; povinnosť vyčerpať všetky riadne opravné prostriedky sa nevzťahuje na prokurátora a zainteresovanú verejnosť, ak táto nebola na podanie riadneho opravného prostriedku oprávnená, b) správne akty orgánov verejnej správy, ktoré nemajú povahu rozhodnutia o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach fyzickej osoby a právnickej osoby, najmä rozhodnutia a opatrenia organizačnej povahy a rozhodnutia a opatrenia upravujúce vnútorné pomery orgánu, ktorý ich vydal, ak tento zákon neustanovuje inak, c) všeobecne záväzné právne predpisy, ak tento zákon neustanovuje inak, d) súkromnoprávne spory a iné súkromnoprávne veci, v ktorých je daná právomoc súdu v civilnom procese, e) rozhodnutia orgánov verejnej správy a opatrenia orgánov verejnej správy predbežnej, procesnej alebo poriadkovej povahy, ak nemohli mať za následok ujmu na subjektívnych právach účastníka konania, f) rozhodnutia orgánov verejnej správy a opatrenia orgánov verejnej správy, ktorých vydanie závisí výlučne od posúdenia zdravotného stavu osôb alebo technického stavu vecí, ak neznamenajú právnu prekážku výkonu povolania, zamestnania, podnikateľskej alebo inej hospodárskej činnosti; to neplatí na rozhodnutia a opatrenia v sociálnych veciach, g) rozhodnutia orgánov verejnej správy a opatrenia orgánov verejnej správy o nepriznaní alebo odňatí odbornej spôsobilosti fyzickej osobe a právnickej osobe, ak neznamenajú právnu prekážku výkonu povolania alebo zamestnania, h) rozhodnutia, opatrenia, rozkazy, nariadenia, príkazy a pokyny, personálne rozkazy a disciplinárne rozkazy orgánov verejnej správy, ktorých preskúmanie vylučuje osobitný predpis.

27. Podľa § 440 ods. 2 SSP, dôvod kasačnej sťažnosti uvedený v odseku 1 písm. g) až i) sa vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie vecí, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva

nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podania pred krajským súdom.

28. Úvodom tejto časti odôvodnenia kasačný súd uvádza, že kasačná sťažnosť sťažovateľa vykazuje niekoľko nedostatkov, ktoré následne determinovali aj rozsah revízneho prieskumu realizovaného v rámci kasačného prieskumu.

29. Z bodu 27 kasačnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ napáda - okrem iných - aj to, že sa krajský súd mal odkloniť od rozhodovacej praxe kasačného súdu, čo je kasačný dôvod podľa § 440 ods. 1 písm. h) SSP, avšak v texte kasačnej sťažnosti neidentifikoval žiadne rozhodnutie kasačného súdu, od ktorého sa mal odkloniť, ako ani to, v čom tak mal krajský súd urobiť, resp. aké právne posúdenie veci malo byť podľa názoru sťažovateľa správne. Vzhľadom na túto mieru vágnosti kasačného bodu (absencia špecifikácie kasačných rozhodnutí, od ktorých sa mal krajský súd odchýliť), musel najvyšší správny súd túto námietku sťažovateľa vyhodnotiť ako irelevantnú.

30. Rovnako musel postupovať vo vzťahu k dôvodu kasačnej sťažnosti podľa § 440 ods. 1 písm. j) SSP - „podanie bolo nezákonne odmietnuté“, keďže uvedený kasačný dôvod sa nevzťahuje na súdenu vec. Ide totiž o osobitný dôvod kasačnej sťažnosti. Dôvod kasačnej sťažnosti vymedzený v § 440 ods. 1 písm. j) SSP dopadá na prípady, keď žalobca (sťažovateľ) nesúhlasí s procesným rozhodnutím krajského súdu, ktorým odmietol jeho podanie, ktoré sťažovateľ ako podávateľ v správnom súdom stanovenej lehote neopravil ani nedoplnil a pre tento nedostatok nie je možné v konaní pokračovať. Tento dôvod ako jediný z dôvodov kasačnej sťažnosti je vyhradený iba pre určitý typ rozhodnutia, a to pre nemeritórne uznesenie o odmietnutí podania. Dôvod kasačnej sťažnosti podľa § 440 ods. 1 písm. j) SSP je voči ostatným dôvodom sťažnosti dôvodom špeciálnym. V súdnej veci však došlo k odmietnutiu žaloby sťažovateľa pre jej neprípustnosť z dôvodu, že sa jedná o nespôsobilý predmet prieskumu (§ 7 SSP), nie z dôvodu, že by podanie sťažovateľa nebolo na základe výzvy správneho súdu opravené alebo doplnené.

31. Bez ohľadu na uvedené nedostatky kasačnej sťažnosti je však zrejmé, že sťažovateľ primárne namieta proti právnomu posúdeniu veci krajským súdom, ktorý dospel k záveru, že z dôvodu, že sťažovateľovi bolo už skôr doručené oznámenie 1 žalovaného, ktorým mu tento oznámil zánik jeho nároku na vrátenie nadmerného odpočtu DPH za mesiac december 2019, oznámenie 2 (doručené sťažovateľovi neskôr) je nespôsobilým predmetom prieskumu.

32. Skôr ako sa kasačný súd vysporiada s touto námietkou vecne, overil správnosť zistenia krajského súdu o tom, že sťažovateľovi bolo už skôr doručené oznámenie 1, a to konkrétne dňa 14.07.2020. Krajský súd uvedené konštatuje napr. v bode 15 napadnutého uznesenia.

33. Z administratívneho spisu, ktorý je pripojený k súdnemu spisu pritom vyplýva, že táto zásielka bola sťažovateľovi riadne doručená, a to dňa 14.07.2020, čo preukazuje doručienka založená v administratívnom spise pripojenom k súdnemu spisu. Na doručienke je čitateľný dátum (pečiatka: 14.07.2020), nečitateľný podpis a čitateľný popis pri podpise „konateľ“. Predmetná doručienka sa žalovanému vrátila dňa 21.07.2020.

34. Vzhľadom na uvedené má aj kasačný súd za to, že toto oznámenie (oznámenie 1) - č. 101077214/2020 bolo sťažovateľovi riadne (fyzicky) doručené, a preto mu nič nebránilo v tom, aby ho riadne napadol ako oznámenie, ktorým mu žalovaný mal kvalifikovane oznámiť zánik jeho nároku na vrátenie nadmerného odpočtu DPH (ex lege).

35. V tomto smere nedá kasačnému súdu neuviesť, že obrana sťažovateľa prezentovaná v texte kasačnej sťažnosti sa čiastočne javí ako účelová. Osobitne to platí vo vzťahu k tým častiam kasačnej sťažnosti, kde sťažovateľ uvádza, že keby správny orgán preukazoval doručenie oznámenia 1 „...určitým dokladom o prevzatí oznámenia správcu dane dňa 14.07.2020“, tak by sťažovateľ takýto doklad spochybnil, nakoľko by to nebolo súladné s reálnym stavom. Pokiaľ by teda správca dane napríklad mal doručienku s určitým podpisom, tak by tento podpis určite nepatrilo osobe oprávnenej

prevziať zásielku pre sťažovateľa.“ (bod 28 kasačnej sťažnosti). Je totiž zrejmé, že žalovaný už vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti tvrdil, že žalobu sťažovateľa považuje za nedôvodnú, a to práve z dôvodu, že pred oznámením 2 doručil sťažovateľovi oznámenie 1 (14.07.2020), v ktorom ho upovedomil o zániku jeho nároku na vrátenie nadmerného odpočtu DPH za mesiac december 2019. Toto explicitne vyplýva, napr. z predposledného odseku vyjadrenia žalovaného zo dňa 24.03.2021 k podanej správnej žalobe, kde žalovaný výslovne uviedol číslo oznámenia 1, ako aj dátum, ku ktorému má vykázané jeho doručenie vo vzťahu k sťažovateľovi. Sťažovateľ však v rozpore s tým, čo tvrdí v bode 28 kasačnej sťažnosti, uvedenú argumentáciu žalovaného úplne odignoroval vo svojom vyjadrení zo dňa 11.05.2021, nenavrhol žiadne doplnenie dokazovania pred správnym súdom a dokonca ani len nenahliadol do súdneho spisu, aby z priloženého administratívneho spisu verifikoval správnosť alebo pravdivosť tvrdenia žalovaného v jeho vyjadrení k správnej žalobe.

36. Účelovosť kasačnej sťažnosti podľa bodu 35 tohto rozhodnutia je pritom možné podľa názoru kasačného súdu abstrahovať aj z toho, že v oznámení 2, ktorého doručenie sťažovateľ nepopiera (a fakticky ho napáda správnou žalobou), žalovaný v poslednom odseku uviedol, že sťažovateľovi už skôr doručil oznámenie (a to konkrétne oznámenie 1), ktorým ho upovedomil o súvisiacich právnych skutočnostiach (§ 79 ods. 6 zákona o DPH). Sťažovateľ však v texte správnej žaloby uvedenú skutočnosť vôbec nenapáda a ako „novotu“ prezentuje až v kasačnom konaní to, že mu žiadne oznámenie dňa 14.07.2020 doručené nebolo (k tomu porovnaj, napr. aj § 441 SSP „V kasačnej sťažnosti nemožno uplatňovať nové skutočnosti a dôkazy okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podanej kasačnej sťažnosti.“).

37. Za daných okolností potom aj kasačný súd musí v rámci posudzovania súvisiacich právnych otázok vychádzať z toho a považuje za ustálené, že oznámenie 1 bolo sťažovateľovi riadne doručené, a to už dňu 14.07.2020 (t.j. pred doručením oznámenia 2, proti ktorému správna žaloba sťažovateľa smerovala). Nie je v tejto súvislosti možné opomenúť ani možnosť, že právny zástupca sťažovateľa nemal od svojho klienta (sťažovateľa) k dispozícii všetky relevantné informácie a podklady (napr. oznámenie 1), avšak táto skutočnosť nemôže zaťažovať druhého účastníka konania (žalovaného).

38. Z vyššie uvedených dôvodov je potom bez relevancie tvrdenie sťažovateľa, že mu oznámenie 1 nikdy nebolo doručené, keďže administratívny spis poskytuje dôkaz o opaku. Rovnako je v tomto smere potrebné ustáliť, že (v rozpore s tým, čo naznačuje sťažovateľ v texte kasačnej sťažnosti, a to, že od neho nemôže byť spravodlivo požadované, aby preukazoval negatívnu skutočnosť), je nepochybné, že za skutkových okolností súdnej veci mal a mohol v priebehu konania pred krajským súdom vyvrátiť dôkaz o doručení oznámenia 1 sťažovateľovi, čo však neurobil, a to napriek tomu, že žalovaný vo svojom vyjadrení k podanej správnej žalobe výslovne uviedol, že sťažovateľovi toto oznámenie 1 malo byť riadne doručené právne dňa 14.07.2020 (t.j. tak, ako to preukazujú listiny založené v administratívnom spise).

39. Pre úplnosť v tejto súvislosti kasačný súd dopĺňa, že z oznámenia 1 vyplýva aj to, že dôvodom pre zánik nároku na vrátenie nadmerného odpočtu DPH malo byť to, že sťažovateľ neumožnil vykonanie daňovej kontroly do troch mesiacov odo dňa jej začatia (§ 79 ods. 6 zákona o DPH), ako aj to, že podľa § 46 ods. 9 písm. c) Daňového poriadku došlo k ukončeniu daňovej kontroly (a to dňom zániku nároku na vrátenie nadmerného odpočtu). Uvedené je však vo svojej podstate v tomto konaní nepodstatné, a to práve preto, že predmetné oznámenie (oznámenie 1) sťažovateľ správnou žalobou nenapadol, ale - naopak - správnou žalobou napadol až oznámenie 2, ktorému však - v súlade s názorom krajského súdu - ani podľa kasačného súdu nie je možné pripísať ani len potenciálny zásah do subjektívnych práv sťažovateľa. Oznámenie 2 je písomne zachytenou genézou určitých právnych skutočností, avšak bez konštitutívnej povahy.

40. Je nesporné, že ak by sťažovateľ správnou žalobou včas napadol oznámenie 1, všetky súvisiace otázky (napr. či reálne doručoval daňovému úradu požadované podklady - keď v priebehu tohto konania boli vyhlásenia sťažovateľa, že podklady doručoval nesprávnej zamestnankyni sťažovateľa len v rovine vyhlásení, či bola daňová kontrola ukončená riadne, potreba odôvodnenia oznámení daňových úradov, resp. vhodnosť, povinnosť, príp. výnimky z povinnosti doručovať daňovým

subjektom elektronicky a pod.), by mohli byť v takomto správnom súdnom konaní relevantné. Za skutkových a právnych okolností uvedených vyššie sú však tieto bez dopadu na zákonnosť rozhodnutia krajského súdu v súdnej veci, keďže zásahom do subjektívnych práv sťažovateľa hypoteticky mohlo byť oznámenie 1, nie oznámenie 2, ktoré sťažovateľ správnu žalobou napadol.

41. Aj podľa názoru kasačného súdu je totiž oznámenie 2, ktoré sťažovateľ napadol správnu žalobou, nespôsobilým predmetom súdneho prieskumu (§ 7 SSP) a jedná sa o list orgánu verejnej správy, ktorým tento pre sťažovateľa zreprodukoval už skôr ustálený právny stav veci, pričom daným listom (oznámením 2) žiadnym spôsobom nezmenil právny alebo povinnostný substrát sťažovateľa. Uvedené potom vylučuje, aby išlo o taký správny akt, ktorý podlieha správnomu súdному prieskumu v režime všeobecnej správnej žaloby. Navyiac, argumentačnú racionalitu identifikoval kasačný súd aj v tej časti vyjadrenia žalovaného zo dňa 24.03.2021, v ktorej tento deklaroval, že ak by aj žalobe sťažovateľa krajský súd vyhovel a oznámenie 2 by zrušil, naďalej by boli zachované všetky účinky oznámenia 1, ktoré bolo sťažovateľovi riadne doručené, a ktoré správnu žalobou tento nenapadol.

42. Záverom kasačný súd dopĺňa, že vzhľadom na predmet konania a sťažovateľom sledovaný účel súdneho konania nebolo vylúčené, aby sa sťažovateľ domáhal ochrany svojich parciálnych práv, resp. právom chránených záujmov vo vzťahu k žalovanému aj iným druhom žaloby, pričom uplatnenie alebo neuplatnenie predmetných krokov zo strany sťažovateľa nemôže byť predmetom hodnotenia kasačného súdu v rámci tohto konania. Pre účely tohto konania bola relevantná primárne tá skutočnosť, že oznámenie 2 je replikovaním skutočností uvedených v oznámení 1, keď zároveň sťažovateľ správnu žalobou napadol len oznámenie 2 a oznámenie 1 správnu žalobou nenapadol.

43. O trovách konania rozhodol kasačný súd tak, že sťažovateľovi ich náhradu nepriznal, keď tento v konaní nebol úspešný a u žalovaného neidentifikoval okolnosti podľa § 168 SSP, ktoré by náhradu jeho trov zo strany sťažovateľa odôvodňovali (§ 467 ods. 1 SSP a § 168 SSP - „Žalovanému prizná správny súd podľa pomeru jeho úspechu vo veci voči žalobcovi právo na náhradu dôvodne vynaložených trov konania iba, ak to možno spravodlivo požadovať. Orgánu štátnej správy však náhradu trov právneho zastúpenia možno priznať len výnimočne.“).

44. Toto rozhodnutie prijal senát kasačného súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 139 ods. 4 SSP, § 147 ods. 2 SSP).

Poučenie :

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok n i e j e prípustný.